

Opfordring for Ministeriet, som erkjender de lovgivende Kamres Anskuelse, til at sætte den provisoriske Lov, som nu ganske rigtig er forsvunden, i Kraft igjen, ved at give en ny provisorisk Lov eenslydende med den ældre, (Nei! Nei!), da ellers Befolkningens lige imod Majoritetens Mening, som er udtalt i begge de lovgivende Kamre, vilde være brøstholden.

Ordføreren: Jeg vilde rigtignok finde, at, hvis Ministeriet handlede saaledes, vilde det handle aldeles uforsvarligt (Ja! Ja!). Naar vi forkaste en Lov, saa er det, fordi vi ikke ville have den, og jeg kan ikke troe, at Thinget i dets Heelhed skulde kunne stemme mod en Lov, og Regjeringen dog bagefter skulde kunne udstede den som provisorisk. Det vilde være yderst farligt for hele Thingets Myndighed, en Omgaaen af Thingets hele lovgivende Magt, om en Regjering kunde, naar den provisoriske Lov først var forelagt Thinget og forkastet, dog, efterat vi vare gaaede fra hverandre, sætte den i Kraft igjen som provisorisk. Paa den Maade kunde vi komme til at leve med provisoriske Love i al den Tid, som hengik mellem Rigsdagens Sammenkomster. Jeg vilde altsaa virkelig ansee det for i høj Grad utilraadeligt, uforsvarligt og angribende Thingets Rettighed, om Regjeringen gjorde et saadant Skridt (Ja! Ja! Meget godt!).

Krieger: Jeg vilde have udtalt mig i samme Retning, som den ærede Ordfører, men da han saa bestemt, fyldestgjørende og klart har udtalt min Anskuelse, skal jeg aldeles henholde mig til ham, med den Erklæring, at ogsaa jeg finder det lidet ønskeligt, at give Regjeringen Anviisning paa igjennem en provisorisk Lov at opnaae det, som ikke kan opnaaes ved Afstemning i Thinget (Ja! Ja!).

N. Sørensen: Det, der nu diskuteres efter Forudsætninger, forekommer mig at være Noget, der, som parlamentarisk rigtigt, ikke hører til Discussionen her; thi, hvad Enhver finder at stemme med sin egen Overbeviisning, det bør han stemme for, uden Hensyn til, om det vil blive vedtaget eller ikke (Hør!), og med Hensyn til, at, naar der er forelagt en provisorisk Lov til Vedtagelse, men den ene Deel af de lovgivende Institutioner, f. Ex. i dette Tilfælde Landstthinget, har saa aldeles

forandret samme og tilføjet flere Tilfætninger til den provisoriske Lov, at den ikke længer er en provisorisk Lov, som er kommen til Folkethingets Behandling, da mener jeg, at, naar vi ikke bleve enige i den Vedtagelse, som Landstthinget for sit Bedkommende er bleven enige om, saa have vi ikke at vælge imellem om den provisoriske Lov kan vedblive uforandret eller ikke, thi Afgjørelsen deraf foreligger nu ikke her. Havde det foreligger til vor Vedtagelse, at hvis et Forslag som det, der nu her fra Landstthinget foreligger, ikke blev vedtaget som det er, saa blev den provisoriske Lov gjældende, da havde vi havt disse to Ting at vælge imellem, men dette er nu ikke Tilfældet. Da det nu ikke er saaledes, saa have vi kun at vedtage eller forkaste det nærværende Forslag, som nu er kommen til Afstemning. Forkaste vi det foreliggende, saa lade vi det roligere være Regjeringens egen Sag, om den vil lade den provisoriske Lov være gjældende eller ikke (Flere Stemmer: Nei! Nei!), vi behøve ikke derom at spørge, eller rettere jeg finder, at man ikke derom burde have spurgt, thi det er Regjeringens egen Sag. Jeg anser det for uparlamentarisk og urigtigt, at ville vide forud, hvad ikke kan eller bør vides desangaaende. Finder Thinget ikke det foreliggende antageligt, da forkaster man det, og lader Regjeringen derefter foretage hvad den vil; jeg for mit Bedkommende stemmer derimod, vi have at handle efter vor Overbeviisning, og have Intet at bebrejde hinanden ligesom der heller ikke her kan være Spørgsmaal om at bebrejde Regjeringen, men kun at lade Regjeringen bære Ansvar om den vil lade den provisoriske Lov gjælde eller ikke, hvis nærværende Forslag fra Landstthinget forkastes her. Det vil Tiden vise, og Tidens Trang og Tary vil da ogsaa vise, hvad derefter bliver nødvendigt at foretage for Fremtiden. Paa denne Maade gaae vi den rette Vej; hvorimod, naar vi her gjøre Forudsætninger, om hvad der vil eller kan ske, som Ingen af os kan bevise, og som vi slet ikke have Ret til at henholde os til, eller at lade os bestemme af, da staae vi tvivlraadige, og vide ikke, hvad vi skulde stemme, eller gjøre med Hensyn til det eller det, men dette vilde reent være borte, naar vi blot havde